

Mala tatiča.

omažev Ciril in Rakov Jožek! Dva ptiča! Nagajiva, hudomušna in živa, da ju ni pod cesarjem takih kakor so rekali Tomážev dedek.

Kjer je bilo kaj poškodovanega — tam sta bila gotovo poleg onadva, bodisi, da sta sama naredila, ali pa sta drugim pomagala. Deležna sta pa morala biti.

Hudobna pa nista bila. Tudi učila sta se rada, a samo o gotovem času, namreč, kadar je bilo slabo vreme.

Če je deževalo ali snežilo, sta vzela večkrat „Abecednik“ v roke, se vsedla k mizi in začela vsekrižem, kjer se je odprlo, pa sta brala, če so bile še tako majhne, še tako čudne črke. Vzela sta tudi „Krščanski nauk“ in začela ponavljati, kdo bo več znal. Vedno sta se kosala, a držala sta se oba tako krepko, da se ni dalo izlepa odločiti, kdo zna več. Tako je bilo o grdem vremenu.

Kadar se je pa spet zjasnilo, pa nista mogla več obstati v hiši. Vse ju je vabilo vun. Saj sta imela na prostem toliko opravila. Po zimi na klancu, po leti v luži kraj vasi, po gozdih in po travnikih, pri koscih, prav povsod.

Naredila sta spomladi kak četrtek izprehod na bližnji hrib. A spotoma sta se oba zlačnila in se vrnila. Ker so se potem nekateri norčevali, sta jih hotela na vsak način prepričati, da je naenkrat nehala cesta in ni bilo več moči iti naprej.

Nekega jutra meseca junija pride Ciril že zgodaj k Jožku. Bil je ravno četrtek, pa sta bila prosta šole. Ciril je povedal Jožku, da so šli dedek v trg in jih ne bo pred poldnem domov.

To se jima je prileglo! Kajti deda sta se bala, ker so ju včasi okarali, če sta hodila okolu ulnjaka. Danes pa je bilo kar vse pripravljeno.

Že dolgo časa jima je dišal med, ki so ga imeli dedek v linici v bučelnjaku. Včasi sta ga dobila vsak

eno žlico — a to je bilo redkokedaj, komaj vsake druge sobote.

In med, ta jima je dišal.

Oba sta bila takoj istih misli — da ga gresta pokusit.

Čakala sta toliko časa, da so odšli vsi na polje. Ko pa vidita, da ni nikogar blizu, se splazita za bučelnjak, poiščeta ključ in odpreta.

Linica, kjer je stal navadno lonec z medom, je bila le toliko od tal, da je nista mogla doseči.

Hitro deneta nekaj panjev na kup in stopita nanje.

Odpreta lino — a medu nikjer.

Nekaj časa stojita in gledata drug drugega, potem se pa zasmejeta in Ciril reče: „Skrili so ga. Veš kaj, vzemiva ga bučelam iz panja. Kar s temle velikim nožem bom hitro odrezal, kakor naredo jeseni stric, ti boš pa odprl in zaprl panj. Preden bodo bučele vedele, kaj je, ga bova že jedla. Do večera bodo pa novega nanosile, in stric ne bodo nič vedeli za to.“

Na to pa zapreta bučelnjak, da bi ju nihče ne videl, in se pripravita na delo. Ciril vzame „izpodrezovalnik“ — kakor so rekli ded orodju, s katerim so jeseni rezali satovje — ter se pripravi, da hitro opravi svoje delo. Jožek pa prime za zapiračo, da odpre in hitro spet zapre.

Ko Ciril našteje do tri, hitro odpre Jožek vratca. A preden se je Ciril pripravil s svojim dolgim orodjem, zašume bučele iz panja naravnost v nju. Oba skočita v stran, odpreta hitro vrata, da bi ubežala. Pa bučele so hitrejše. Zaletavajo se jima v obraz in v lase. Jožek začne jokati in klicati Cirila na pomoč. A ta 'se jih sam komaj brani, kako naj potem drugemu pomaga? Oba zavijeta v grmovje za hišo, da se tam ozdravita.

Ko prideta v grmovje, šele vidita, kaj so jima storile bučele. Jožek je bil že ves otekel v obraz, na eno oko pa že ni skoro nič videl. Roke je imel pa kar zalite.

Cirila je ena pičila prav na konec nosu, da je imel še enkrat tolikega kot navadno. Prinesla sta vode, ter jo devala na pičeno mesto. To ju je malo ohladilo.

Jožek se je držal silno kislo ter rekel Cirilu : „S teboj že ne bom nikdar več hodil!“

Ko so pa prišli zvečer ded domov ter zapazili, kaj se je zgodilo, niso nič rekli, ker so vedeli, da njih buče ne pritisnejo malo . . .

Vendar sta bila mlada tatiča zdaj še na slabšem kot prej. Ogibala sta se sicer bučelnjaka še celo takrat, kadar so ded z lončkom medu v roki šli „pokladat“ bučelani, ali vendar se nista več spomnila, da bi jima bili dedek kdaj prijazno rekli: „Nata, fanta, tu ga imata vsak za ena usta!“ Tako se plačuje na svetu!

Taras Vasiljev.

Povest stare ženice.

I.

roč poletni popoludan je bil.

Zjutraj je kazalo, da bo dež, ker je bilo nebo čezinčez oblačno. Naš oče so šli po noči večkrat gledat na nebo, pa je bilo vedno enako.

Zadnji čas je bil za košnjo; mi smo pa še vedno čakali in čakali. Proti jutru se je začelo gori na severni strani malo svetiti, oče so rekli: „Kar idimo! Se že sveti tam gori nad goro Dežja že ne bomo imeli!“

— „E, ne vem; pa te bi kmalu enkrat ogoljufalo“, dejali so dvomljivo ded.

In šli smo. Komaj je zažarela jutranja zora, je bil že ves travnik pokošen. Pomagali so tudi sosedovi, da je šlo hitreje.

Kmalu se je razjasnilo in nastal je lep, vroč dan, kakor nalašč za nas.

Po zajutreku so prišli še dedek pogledat na travnik.